

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Z. K.**, bytem, zastoupen JUDr. Karlem Holubem, advokátem, se sídlem Nerudova 3, 674 01 Třebíč, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2014, č.j. JMK 73986/2013, sp.zn. S-JMK 73986/2013/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím MěÚ Hodonín, odbor dopravy a přestupků, oddělení přestupků ze dne 30.5.2013, č.j. 130598-3/ODaP/OP/Šk, sp.zn. 8740/2013/ODaP/OP/Šk, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 28.7.2012 v obci Hodonín, ulice Velkomoravská u firmy Ploma řídil osobní vozidlo, ačkoliv dne 1.11.2011 pozbyl řidičské oprávnění po dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů; řidičské oprávnění pozbyl na základě rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 29A 45/2010-32 ze dne 19.10.2011, kterým byla žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Vysočina o zamítnutí

podaných námitek o dosažení 12 bodů zamítnuta, a které nabylo právní moci dne 4.11.2011; porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2002 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, měl spáchat přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Současně mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a podle ust. § 125c odst. 5 citovaného zákona mu byl dále uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; tuto pokutu byl povinen uhradit do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí přiloženou poštovní poukázkou. Dále mu byla dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 231/1996 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11.3.2014, č.j. JMK 73986/2013, sp. zn. S - JMK 73986/2013/OD/Ib, bylo rozhodnuto, že se zamítá odvolání žalobce proti rozhodnutí MěÚ Hodonín ze dne 30.5.2013, a že se toto napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Výše uvedené rozhodnutí žalovaného žalobce napadá v celém rozsahu.

Výše uvedenými rozhodnutími správních orgánů byl žalobce krácen jako účastník na těchto svých procesních právech:

- 1) Na dodržování zásady legality ve správním řízení podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu.
- 2) Na dodržování zásady, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, podle ust. § 3 správního řádu.
- 3) Na dodržování zásady, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu.
- 4) Na dodržování zásady, že správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci podle ust. § 52 správního řádu.

Rozhodnutím žalovaného dále došlo k porušení těchto právních předpisů:

- 1) Ust. § 12 odst. 2 a ust. § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
- 2) Ust. § 159a odst. 1 a ust. § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu.
- 3) Ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Žalobce tvrdí, že důsledkem skutečností, že byl krácen na svých právech, je takové závažné porušení právních předpisů, které má za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Tuto zásadu legality však správní orgán porušil tím, že neprovedl důkazy, které uvedl žalobce ve svém odvolání ze dne 12.6.2013, a zejména tím, že rozhodoval v rozporu s ust. § 12 odst. 2 a § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu a ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V důsledku skutečnosti, že se správní orgán svým postupem vůbec nezabýval důkazy, které žalobce navrhoval provést, porušil výše uvedená ustanovení správního řádu.

Podle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Z rozhodnutí MěÚ Vimperk, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 4.3.2013, č.j. OD 25115/12-ČER 50/2013, a z rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20.11.2013, č.j. KUJCK 64576/2013/ODSH/O1, sp. zn. ODSH 64576/2013/paol/SO, vyplývá, že za obdobný přestupek ze dne 26.11.2012 byla žalobci uložena mimo jiné pokuta ve výši 28.000 Kč. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29.12.1997, č.j. 6A 226/95-22, Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 22.9.2005, č.j. 6As 57/2004-54 a NSS ze dne 18.6.2009, č.j. 1As 28/2009-62, vyplývá, že při vícečinném souběhu přestupků se musí analogicky používat absorpční zásada uvedená v ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, a to včetně analogického použití o ukládání úhrnného a souhrnného trestu ve smyslu ust. § 43 a násl. trestního zákoníku. Žalovaný se však těmito zásadami neřídil. Jeho pochybení se projevilo zejména v tom, že podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) silničního zákona lze za přestupek uložit pokutu od 25.000 Kč do 50.000 Kč. Rozhodnutím MěÚ Vimperk, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 4.3.2013, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 20.11.2013, byla žalobci uložena pokuta 28.000 Kč. Rozhodnutím MěÚ Hodonín, odboru dopravy a přestupků, oddělení přestupků, ze dne 30.5.2013, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11.3.2014, mu byla uložena pokuta 25.000 Kč. Za sbíhající se přestupky (ve vícečinném souběhu) mu byla uložena pokuta ve výši 53.000 Kč, což překračuje nejvyšší zákonnou sankci.

Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok. Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, po kterou se po tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního

právního předpisu. Z usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Hodonín, dopravního inspektorátu ze dne 7.1.2013, č.j. KRPB-190939-35/Tč-2012-06606, vyplývá, že skutek pro který se řízení vedlo, se stal dne 28.7.2012. Dne 6.8.2012 zahájil ve smyslu ust. § 158 odst. 3 trestního řádu policejní orgán (dopravní inspektorát Hodonín) úkony dle trestního řádu. Usnesením tohoto policejního orgánu ze dne 7.1.2013 byla věc podle ust. § 159a odst. 1 trestního řádu odložena, neboť nešlo o podezření z přečinu a nebylo na místě věc vyřídit jinak. Napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno až dne 11.3.2014. Vzhledem k tomu, že ve smyslu ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do prekluzivní lhůty nezapočítává doba trestního řízení (6.8.2012 až 7.1.2013), pro běh této lhůty jsou rozhodující data 28.7.2012 až 5.8.2012 (9 dnů) a 8.1.2013 až 10.3.2014 (427 dnů). Z toho je zřejmé, že do dne vydání napadeného rozhodnutí již uplynulo celkem 436 dnů prekluzivní lhůty, což je doba podstatně delší jednoho roku. Žalovaný na místo toho, aby podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu řízení zastavil, nezákonně vydal napadené rozhodnutí.

Z usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Hodonín, dopravního inspektorátu ze dne 7.1.2013 je zřejmé, že ve smyslu ust. § 159a odst. 1 trestního řádu byla odložena trestní věc žalobce, neboť nešlo o podezření z přečinu a nebylo namístě věc vyřídit jinak. Z přípisu Okresního státního zastupitelství v Hodoníně ze dne 14.3.2013, č.j. ZK 793/2012-10, vyplývá, že citované rozhodnutí Policie ČR nebylo v zákonné lhůtě 30 dnů ve smyslu ust. § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu zrušeno. Přesto, že citované rozhodnutí policejního orgánu bylo pravomocné a nebylo ho již možno zrušit, toto rozhodnutí bylo „nahrazeno“ zcela jiným rozhodnutím policejního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o odevzdání věci podle ust. § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, čímž došlo k evidentnímu nezákonnému postupu policejního orgánu v rozporu s citovanými ustanoveními trestního řádu.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že se žalovaný správní orgán i správní orgán I. stupně dopustili flagrantního porušení správního řádu, zákona o přestupcích, zákona o silničním provozu i trestního řádu.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2014 i rozhodnutí Městského úřadu Hodonín ze dne 30.5.2013 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Žádal také, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit náklady, které mu v souvislosti se soudním řízením vznikly.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v žalobě žalobce namítá,

- 1) že analogicky žalovaný nevyužil zásady o ukládání zásady úhrnného a souhrnného trestu ve smyslu ust. § 43 a násl. trestního zákoníku,
- 2) že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích,
- 3) že došlo k evidentnímu nezákonnému postupu policejního orgánu při procesním postupu v trestním řízení.

K žalobním námitkám žalovaný zaujímá toto stanovisko.

Ad 1) K uplatněné žalobní námitce se již žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl: „Odvolací orgán hodnotí postup Policie ČR v přípravném řízení a obzvláště v případě odevzdání věci ze dne 25.3.2013, č.j. KRPB-190939-41/TČ-2012-060606 zcela v souladu se zákonem. Policie ČR po vrácení věci ve smyslu usnesení ze dne 7.1.2013, č.j. KRPB-190939-35/TČ-2012-060606 učinila kroky k odevzdání věci do přestupkového řízení, kdy uvedené usnesení není překážkou věci rozhodnuté, přičemž bylo rozhodnuto pouze v intencích uvedeného trestného činu, což však nevylučuje následné projednání protiprávního jednání ve správním řízení o přestupku. Řízení o přestupku bylo zahájeno v souladu s ust. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích na základě podkladu ve smyslu ust. § 67 odst. 2 zákona o přestupcích. Pro posouzení věci není nutné stanovisko nadřízeného státního zastupitelství, tak jak navrhuje odvolatel, jelikož ve věci již bylo postupováno v intencích správního řízení, kdy nadřízené státní zastupitelství již není příslušné pro jakékoliv posouzení daného jednání obviněného“, a dále ve třetím odstavci str. 3 napadeného rozhodnutí: „*Správní orgán I. stupně nemůže jakýmkoliv institutem známým ve správním řízení jakkoliv zasahovat do již pravomocného rozhodnutí jiného správního orgánu I. stupně, potažmo jej měnit či rušit. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny podmínky pro společné řízení dle ust. § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy správní orgány nesdílely místní příslušnost, bylo zcela na místě, když rozhodovaly dva správní orgány I. stupně o vlastních protiprávních jednáních*“.

Ad 2) Žalovaný uvedl, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jelikož určující den pro pokračování běhu lhůt (ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích) je okamžik, kdy se věcně a místně příslušný správní orgán dozvěděl o odevzdání věci, tedy den, kdy mu byl předmětný spisový materiál k projednání doručen (srov. rozsudek NSS č.j. 5As 66/2009 dostupný na www.nssoud.cz), což byl den 5.4.2013.

Ad 3) Žalovaný není příslušný k hodnocení postupu policejního orgánu před odevzdáním věci k projednání. Pokud se žalobce cítí údajně nezákonným postupem PČR poškozen, může se obrátit na příslušný nadřízený orgán PČR se stížností, popř. může zvážit žalobu na náhradu škody.

Na základě uvedeného má žalovaný za více než prokázané, že za daného postupoval zcela v souladu se zákonem, rozhodnutí je řádně odůvodněno.

Žalovaný uzavírá, že jeho rozhodnutí ani řízení jeho vydání předcházející, netrpí vytýkanými vadami. Relevantní skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Jako důkazy ke svým tvrzením navrhoval žalovaný správní orgán spisy obou správních orgánů, které soudu zaslal.

Navrhoval tedy, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na písemné vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou z 24.6.2014, v níž uvedl, že žalovaný svérázným způsobem aplikuje případ, který posuzoval Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 22.10.2010, č.j. 5As 66/2009-56, na případ žalobce, ačkoliv se jedná o případy zcela skutkově odlišné. V posuzovaném případě se jednalo o situaci, kdy přípravné řízení skončilo opatřením o odevzdání věci podle ust. § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, zatímco v případě žalobce skončilo přípravné řízení usnesením o odložení věci podle ust. § 159a odst. 1 trestního řádu. Skutečnost, že následně byl policejním orgánem nezákonně

vydán úkon o odevzdání věci podle ust. § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, na situaci žalobce nemůže nic změnit.

Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. Podle ust. § 12 odst. 10 trestního řádu se přípravným řízením rozumí úsek řízení podle tohoto zákona od sepsání záznamu o zahájení úkonu trestního řízení nebo provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, které mu bezprostředně předcházejí, a nebyly-li tyto úkony provedeny, od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby, návrhu na schválení dohody o vině a trestu, postoupení věci jinému orgánu, zastavení trestního stíhání nebo do rozhodnutí či vzniku jiné skutečnosti, jež mají účinky zastavení trestního stíhání před podáním žaloby, anebo do jiného rozhodnutí ukončujícího přípravné řízení, zahrnují objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a vyšetřování.

Z usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Hodonín, dopravního inspektorátu, ze dne 7.1.2013 vyplývá, že skutek, pro který se řízení vedlo, se stal dne 28.7.2012. 6.8.2012 zahájil ve smyslu ust. § 158 odst. 3 trestního řádu policejní orgán úkony dle trestního řádu. Usnesením tohoto policejního orgánu ze dne 7.1.2013 byla věc podle ust. § 159 odst. 1 trestního řádu odložena, neboť nešlo o podezření z přečinu a bylo namístě věc vyřídit jinak. Dne 25.3.2013 sice policejní orgán učinil pod č.j. KRPB-190939-41/TČ-2012-060606 úkon, jímž podle ust. § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu věc odevzdal správnímu orgánu k projednání přestupku, ale jedná se o evidentně nezákonný postup, protože již dne 7.1.2013 byla věc podle ust. § 159a odst. 1 trestního řádu odložena a toto rozhodnutí nebylo možno zrušit (viz přípis Okresního státního zastupitelství v Hodoníně ze dne 14.3.2013, č.j. ZK 793/2012-10). Jestliže již byla věc odložena, nelze ji odevzdat k projednání přestupku, neboť takový postup ust. § 159 odst. 1 trestního řádu vůbec neumožňuje. Policejní orgán může postupovat jedním nebo druhým způsobem, ale nelze tyto postupy kumulovat.

Bez ohledu na názor na zákonnost či nezákonnost postupu policejního orgánu při odevzdání věci k projednání přestupku, je zcela nepochybné, že přinejmenším v době od 8.1.2013 do 24.3.2013 (dni předcházejícímu odevzdání věci) žádné trestní řízení vůči žalobci neprobíhalo, a že v této době plynula prekluzivní lhůta k projednání přestupku, neboť ve smyslu ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do prekluzivní lhůty započítává pouze doba trestního řízení, které probíhalo ve dnech 6.8.2012 až 7.1.2013. I když by nebyla zohledněna doba od 25.3.2013 (datum odevzdání věci) až do 5.4.2013 (datum doručení odevzdání věci správnímu orgánu), pro běh této lhůty jsou přinejmenším rozhodující data 28.7.2012 až 5.8.2012, tj. 9 dnů, 8.1.2013 až 24.3.2013, tj. 76 dnů a 6.4.2013 (den následující po datu doručení odevzdání věci správnímu orgánu) až 10.3.2014, tj. 339 dnů. Z toho je zřejmé, že do dne vydání napadeného rozhodnutí již uplynulo přinejmenším 424 dnů prekluzivní lhůty, což je doba podstatně delší jednoho roku.

Žalobce založil do soudního spisu rozhodnutí Městského úřadu Vimperk, č.j. OD 25115/12-ČER 50/2013, kdy tento orgán rozhodl tak, že žalobce (Z. K.) je uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uvedených

v ust. § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1. a § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., kterých se dopustil tím, že dne 26.11.2012 v 17:00 hod. řídil po silnici II. tř. č. 145, ulicí Špidrova, v obci Vimperk jízdní soupravu složenou z motorového vozidla, s připojeným přívěsem, na kterém v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna registrační značka. Dále bylo zjištěno, že užitý přívěs byl vlastní výroby a bez schválené technické způsobilosti pro provoz na pozemních komunikacích. Dále byl přívěs užit na frekventované komunikaci II. třídy za snížené viditelnosti – tmy, ačkoliv neměl předepsané osvětlení (zadní obrysová, brzdová a směrová světla) a nebyl osvětlen ani jiným způsobem (přenosné osvětlení) a nebyly na něm umístěny trojúhelníkové odrazy, čímž byla zcela znemožněna i jeho včasná viditelnost pro ostatní účastníky silničního provozu. Dále připojený přívěs zakrýval zadní osvětlení s ukazateli směru u tažného vozidla Dodge Durango. Z uvedených důvodů byl přívěs shledán jako vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že zapojením do jízdní soupravy a užitím na pozemní komunikaci za tmy bezprostředně ohrožoval ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce (Z. K.) byl dále uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uvedených v ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 26.11.2012. V 17:00 hod. řídil po silnici II. tř. č. 145, ulicí Špidrova, v obci Vimperk osobní soupravu složenou z motorového vozidla, s připojeným technicky nevyhovujícím přívěsem bez registrační značky v rozporu s ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění B nebo B + E podle ust. § 81 zákona č. 361/2000 Sb. Tato skutečnost byla zjištěna a prokázána výpisem z evidenční karty řidiče a kopiemi rozhodnutí o námitkách správního orgánu MěÚ Velké Meziříčí a odvolacího orgánu Krajského úřadu v Jihlavě a kopií rozsudku Krajského soudu v Brně, na základě kterých měl obviněný v době řízení jízdní soupravy platnou blokaci všech skupin řidičských oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, a to ode dne 4.11.2011. Po uplynutí zákonem stanovené lhůty si obviněný řidič nepožádal o vrácení řidičských oprávnění, které je v tomto případě podmíněno úspěšným přezkoumáním z odborné způsobilosti a doložením kladného posudku o zdravotní způsobilosti včetně dopravně psychologického vyšetření.

Za spáchané přestupky se jmenovanému ukládá

- 1) podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., pokuta ve výši 28.000 Kč
- 2) podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 1 roku ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Do uvedeného rozhodnutí jmenovaný podal odvolání a rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 20.11.2013, č.j. KUJCK 64576/2013/ODSH/OI, bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Pokud jde o přestupkové jednání, z něhož je nyní viněn žalobce, v tomto případě bylo rozhodováno správním orgánem I. stupně, a to Městským úřadem Hodonín pod č.j. 130598-3/ODaP/OP/Šk, když žalobce byl uznán vinným tím, že dne 28.7.2012 v obci Hodonín, ul.

Velkomoravská u fa Ploma řídil osobní vozidlo, ačkoliv dne 4.11.2011 pozbyl řidičské oprávnění po dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů. Řidičské oprávnění obviněný pozbyl na základě rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 29A 45/2010-32 ze dne 19.10.2001, kterým byla žaloba proti rozhodnutí KÚ Vysočina o zamítnutí podaných námitkách o dosažení 12 bodů zamítnuta, a které nabylo právní moci dne 4.11.2011.

Porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu, a podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu se mu ukládá pokuta ve výši 25.000 Kč a dle ust. § 125c odst. 5 uvedeného zákona se mu ukládá zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání a žalovaný pak 11.3.2014 rozhodl tak, že odvolání žalobce proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí, tj. rozhodnutí MěÚ Hodonín se zamítá a uvedené rozhodnutí se potvrzuje.

Podle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jestliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.

Podle § 57 odst. 3 uvedeného zákona, jestliže se pachatel dopustil více přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu a je-li k jejich projednání příslušný též orgán, projednávají se ve společném řízení přestupky spáchané nejvýše v období 3 měsíců od spáchání prvního z nich.

Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.

Námitka žalobce byla, že uvedené přestupky, projednávané MěÚ Vimperk a MěÚ Hodonín, měly být dle § 57 zákona o přestupcích projednávány ve společném řízení, a že měla být uložena dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích sankce podle ustanovení vztahujícího se za přestupek nejprísněji postižitelný, tj. pokuta ve výši 28.000 Kč, když žalobci byla uložena pokuta v jednom řízení (před MěÚ Vimperk) 28.000 Kč a ve druhém řízení, které proběhlo před MěÚ Hodonín, pokuta ve výši 25.000 Kč, tedy pokuta celkem 53.000 Kč, a když takto vysoká pokuta uložena být nemohla, neboť nejvýše mohlo být uložena pokuta ve výši 50.000 Kč.

Soud na tomto místě uvádí, že tvrzení žalobce, stejně jako správní orgány, nepokládá za správné, neboť na daný případ nelze vztáhnout ust. § 57 zákona o přestupcích, týkajícího se společného řízení, neboť je sice pravdou, že žalobce se dopustil vícero přestupků, tyto však

nebyl příslušný projednávat stejný správní orgán, když v jednom případě správně přestupek projednával v prvním stupni Městský úřad Vimperk a v odvolacím řízení Krajský úřad Jihočeského kraje a přestupek, který je předmětem tohoto soudního přezkumu, správně projednával Městský úřad Hodonín v prvním stupni a v odvolacím řízení Krajský úřad Jihomoravského kraje (podle místa spáchání přestupku, § 55 zákona č. 200/1990 Sb.).

Tato námitka žalobce tedy není důvodná.

Pokud pak jde o další námitku týkající se ust. § 20 zákona o přestupcích, tedy zániku odpovědnosti za přestupek, dle odst. 1 přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

Dle odst. 2 § 20 uvedeného zákona do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, pro kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, tj. podle zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí i v následně podané žalobě pak rozepisoval podrobně, proč podle jeho názoru nelze již věc projednat. Je to proto, že od jeho spáchání uplynul více než jeden rok, zejména s poukazem na probíhající trestní řízení.

Ani s touto námitkou žalobce se soud, stejně jako správní orgány, neztotožnil.

Na daný případ dle názoru soudu lze zcela jednoznačně vztáhnout názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku, č.j. 5As 66/2009-56, kde se řešila v podstatě stejná situace.

Pokud jde o tento rozsudek, soud z něj cituje následující:

„Nad rámec shora uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se také ke skutečnostem namítaným stěžovatelem k běhu roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že i kdyby nebyl napadený rozsudek krajského soudu zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, byly by zde dány důvody pro jeho zrušení z důvodu nesprávného posouzení otázky běhu lhůty podle § 20 zákona o přestupcích.

Jako zcela nesprávnou je totiž nutno hodnotit úvahu krajského soudu, že v případě prekluzivní roční lhůty k projednání přestupku nepřichází v úvahu její přerušení nebo stavění. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do běhu roční prekluzivní lhůty pro projednání přestupku nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Podle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Součástí trestního řízení je také přípravné řízení, které je první fází trestního řízení, která předchází podání obžaloby. Podle citovaného ustanovení trestního řádu se přípravným řízením rozumí „úsek řízení podle tohoto zákona od sepsání záznamu o zahájení úkonu trestního řízení nebo provedení

neodkladných a neopakovatelných úkonů, které mu bezprostředně předcházejí, a nebyly-li tyto úkony provedeny, od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby, postoupení věci jinému orgánu nebo zastavení trestního stíhání, anebo do rozhodnutí či vzniku jiné skutečnosti, jež mají účinky zastavení trestního stíhání před podání obžaloby, zahrnující objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a vyšetřování“. Citované ustanovení trestního řádu tedy zcela jasně stanoví, že zahájením trestního řízení se rozumí okamžik sepsání záznamu o zahájení úkonů v trestním řízení, pokud byly takové úkony v trestním řízení prováděny. Pokud jde o určení okamžiku ukončení trestního řízení, dovodila již judikatura Nejvyššího správního soudu, že se pro účely počítání běhu lhůty podle § 20 zákona o přestupcích považuje za okamžik určující konec trestního řízení den, kdy se správní orgán dozvěděl o odevzdání věci, tedy den, kdy mu bylo opatření policejního orgánu podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu o odevzdání věci k projednání jako přestupku doručeno. Dnem následujícím po tomto dni běh lhůty podle § 20 zákona o přestupcích pokračuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007, č.j. 1As 17/2007-73, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v posuzované věci byl Policií České republiky, Okresním ředitelstvím Havlíčkův Brod, Obvodním oddělením Chotěboř sepsán dne 31.5.2007 záznam o zahájení úkonů v trestním řízení, č.j. ORHB-804/TČ-13-2007, kterým bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tehdy platného zákona č. 140/1960 Sb., trestní zákon, ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona. Z uvedeného záznamu dále plyne, že trestní řízení bylo zahájeno pro tentýž skutek, pro který byl žalobce později shledán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Po prošetření věci dospěl policejní orgán k závěru, že v jednání žalobce nelze spatřovat podezření ze spáchání trestného činu, a tak podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu odevzdal věc městskému úřadu k projednání přestupku.

Nejvyšší správní soud dospěl na základě těchto skutečností k závěru, že podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích v posuzované věci prekluzivní lhůta k projednání přestupku neběžela v době od 31.5.2007, kdy byl sepsán shora uvedený záznam o zahájení úkonů v trestním řízení, do 17.7.2007, kdy bylo městskému úřadu doručeno opatření, kterým mu byla věc odevzdána k projednání přestupku. Celkem tedy prekluzivní lhůta k projednání přestupku neběžela po dobu 48 dnů. Lhůta k projednání přestupku měla původně uplynout dne 24.5.2008, v důsledku stavění však uplynula až o 48 dní později, tj. dne 11.7.2008. Rozhodnutí stěžovatele a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom nabylo právní moci dne 9.7.2008.

Lze tak dát za pravdu stěžovateli, jenž v kasační stížnosti namítal, že k projednání přestupku došlo ještě před uplynutím roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku.

Z připojeného správního spisu, jehož součástí je i spis Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Hodonín, Dopravní inspektorát Hodonín, č.j. KRPB-190939-30/TČ-2012-060606 bylo mimo jiné zjištěno:

6.8.2012 byly zahájeny policií úkony trestního řízení ve věci maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání – K., neboť na podkladě skutečností zjištěných šetřením policejního orgánu DI Hodonín – dopravní kontrolou, lustrace v EKŘ řidiče, dožádání a sdělení MěÚ Velké Meziříčí ohledně dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče je dostatečně odůvodněn závěr, že dne 28.7.2012 v 10:10 hod. mohl být Z. K. spáchán v obci Hodonín, na ulici Velkomoravská, přečin Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku tím, že dne 28.7.2012 v 10:10 hod. v Hodoníně na ulici Velkomoravská u fa Ploma ve směru jízdy od obce Lužice byl předepsaným způsobem zastaven a kontrolován, kdy v řidiči byl viděn a spolehlivě zjištěn majitel motorového vozidla (Z. K.). Na místě kontroly bylo lustrací v informačním systému PČR zjištěno, že řidič má od 4.11.2011 platnou blokaci ŘO pro všechny skupiny z důvodu dosažení počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, kdy toto rozhodnutí mu bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19.10.2011, vedené pod č.j. 29A 45/2010-32.

Dále se v tomto spise policie nachází Usnesení vydané 7.1.2013, kdy policejní orgán dle ust. § 159a odst. 1 trestního řádu odkládá trestní věc podezření ze spáchání přečinu Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit podezřelý Z. K.

Dále pak bylo zjištěno, že 14.3.2013 sděluje pod č. ZK 793/2012-10 Okresní státní zastupitelství v Hodoníně Policii ČR, Krajskému ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Hodonín, Dopravní inspektorát Hodonín k č.j. KRPB-190939/TČ-2012-060606, že ve věci shora uvedené (Zdeněk Krejčí – trestní řízení) na základě podnětu Městského úřadu Velké Meziříčí, který státní zástupkyně považovala za žádost o přezkoumání postupu podle § 157a odst. 1 trestního řádu, a v němž tento správní orgán uváděl, že jednání Z. K. by bylo možno posuzovat jako nedbalostní přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, uvedenou trestní věc opětovně přezkoumala. Po přezkoumání ukládá odevzdat dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu spisový materiál, č.j. KRPB-190939/TČ-2012-060606 Městskému úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství.

Dále státní zástupkyně sdělovala, že usnesení policie o odložení ze dne 7.1.2013, které již nemůže zrušit dle § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu, pro uplynutí 30 denní zákonné lhůty, vydání shora uvedeného opatření o odevzdání nebrání. Ukládala policii zaslat spis správního orgánu přímo, nikoliv prostřednictvím OSZ.

Pokud jde o přestupkové jednání, kterého se měl žalobce dopustit, k tomuto došlo dne 28.7.2012.

S odkazem na stanovisko Nejvyššího správního soudu, které soud citoval, a které se dle názoru soudu zcela jednoznačně vztahuje i na tuto situaci a tento případ, jsou rozhodující tato data.

Od 28.7.2012 běžela lhůta k projednání přestupku do 6.8.2012 (zahájení trestního řízení), tedy 9 dnů. Pak došlo ke stavění lhůty až do 5.4.2013, kdy věc byla postoupena městskému úřadu, a poté pokračovala lhůta k projednání přestupku do 17.3.2014, kdy nabylo

právní moci rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu. Když se tyto lhůty sečtou, jedná se o 355 dnů, v kterém mohlo být přestupkové jednání žalobce projednáno, neboť do této doby bylo rozhodnuto i druhostupňovým správním orgánem a rozhodnutí nabylo právní moci.

Bylo tedy prokázáno, že ve lhůtě stanovené v § 20 zákona č. 200/1990 Sb. bylo správním orgánem rozhodnuto, a to pravomocně.

Takže ani tato námitka žalobce důvodná není.

Pokud žalobce zpochybňuje činnost Policie České republiky, v tomto směru soud poukazuje nato, že ani správní orgány ani soud nejsou oprávněny hodnotit činnost policie, v případě námitek žalobce se tento mohl obrátit na příslušné policejní orgány, a pokud se domnívá, že činností policie mu vznikla nějaká škoda, musel by se domáhat náhrady škody soudní žalobou, nikoliv však ve správním soudnictví.

Pokud pak jde o zjištění skutkového stavu, měl soud jednoznačně prokázáno, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil, a to vyplývá zejména z rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 29A 45/2010-32. Žalobce neprokázal, že by inkriminovaného dne vozidlo neřídil a také neprokázal, že by řidičské oprávnění měl.

Z názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 5As 66/2009 vyplývá, že správní orgány přestupek žalobce projednaly včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 20 zákona č. 200/1990 Sb.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud po zhodnocení všech žalobních bodů, které v tomto rozsudku odůvodnil, dospěl k závěru, že ani jeden z žalobních bodů důvodný není, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly. Rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně